

FOLKEBEVEGELSEN

EEC NYTT

NR. 11 JULI 1972 — OPPLAG: 1,2 MILL.

Kraftig styrking av motstanden i juni:

60 prosent mot

Både Fakta og Gallup for juni viser en kraftig styrking av motstanden. Tendensen er den samme i begge meningsmålinger: Flere tar standpunkt og de fleste nye går til motstanderne. For Faktas vedkommende er utviklingen nesten dramatisk. I mai var 38 % mot — i juni 49 %. Tilhengerne har økt fra 26 % til 34 %. Dette betyr at av de nye 19 % som har tatt standpunkt har 11 % gått til motstanderne og 8 % til tilhengerne.

Undersøkelsen er foretatt i perioden 1.—20. juni.

Gallup viste for motstanderne 44 % — mens tallet for forrige måned var 41 %. Tilhengerne har gått frem fra 35 % til 37 %.

Ifølge Gallup har altså ytterligere 5 % tatt standpunkt. Av disse gikk 3 % til motstanderne og 2 % til tilhengerne.

Undersøkelsen er foretatt i tiden 1.—15. juni.

Nå har vi bak oss LO-kongress, markedsdebatt i Stortinget og alle viktige saklige politiske begivenheter. Både LO-kongressen og markedsdebatten fant sted i begynnelsen av juni. En folkeavstemning nå ville antagelig gi ca. 60 % mot 40 %.

Hverken argumenter eller politisk press har altså ført fram for tilhengerne.

Medlemskap er evigvarende

Kan vi melde oss ut igjen, professor Opsahl?

— Det er ikke meningen. Medlemskap er ingen prøveordning. Dette gjør Romatraktaten så klart den kan, ved å si at den er inngått for ubegrenset tid. Norge har ikke tatt og kan ikke ta noe forbehold her. Et brudd med EF vil derfor være et brudd på traktaten.

— Men tilhengerne taler om en rett til å gå ut hvis forutsetningene endrer seg vesentlig?

— Dette er teoretisk spekulasjon som trekker oppmerksomheten bort fra hovedsaken. Juridisk og faktisk blir vi bundet. De som nå vil bagatellisere dette for å få oss med, kan snart skifte linje om vi først er kommet inn. Da kan de trygt si at utmelding ikke var meningen bare fordi om utviklingen tok en annen retning enn forutsatt.

MANSHOLT OG OPSAHL ENIGE

— EF-medlemskap er evigvarende. Dersom Norge går inn i EF, har landet gjort sitt valg.

Det var EF-kommisjonens president, Sicco Mansholt, som kom med denne meget klare uttalelsen på en pressekonferanse i Utenriksdepartementet. Mansholt ble spurt om Norge først kunne «prøve» EF-medlemskap i en viss periode — og deretter eventuelt forlate Fellesskapet. Hele økonomien vil bli

integrert, Norge blir en del av Fellesskapet med de konsekvenser det vil si, slik at hele spørsmålet er uhyre hypotetisk. Den eneste muligheten for at Norge kan forlate Fellesskapet er at det blir fascistisk — og da forlater vi EF også, sa Mansholt som altså klart slo fast det EF-motstanderne lenge har sagt, men som EF-tilhengerne kategorisk har benektet som «propaganda» og «usannheter».

Dette er vårt sommernummer. Neste gang vi kommer ut viser kalenderen august og det vil være snaue to måneder til D-dagen, 25. september. Dette bladet skal distribueres over det ganske land i hele den viktigste ferietiden. Det forutsetter en noe annen distribusjon enn vi er vant til. Store deler av befolkningen forflytter seg, og EEC-nytt i proppfulle postkasser ved tomme hus og leiligheter er ingen ide.

Vi ber lokallagene sørge for at avisen kommer fram til velgerne, der de befinner seg. La tillitsmennene ta avisen med på ferieturen, del den ut der folk er samlet, på bevertningssteder, ved fergeleier og til slekt og venner. Men trå ikke feriefolket for nær! Litt privatliv og avkobling har folk krav på, selv i en valgsommer.

God ferie!

UD hoppet i stolene

Representantene fra Utenriksdepartementet hoppet i stolene på pressekongressen med EF-kommisjonens president, Mansholt, da Dagbladet stilte spørsmålet om det var forskjeller mellom jordbruksprotokollene på de forskjellige språk. Mansholt «gikk i vannet» og svarte at det nok var visse ulikheter. UD-folkene tok straks ordet fra ham og presiserte at det var selve teksten spørsmålstilleren siktet til. Mansholt trakk så fram de offisielle dokumenter og understreket at han ikke hadde lest den norske tekst fordi han bare behersket fransk og engelsk.

Kommisjonen mot Mansholt

Sicco Mansholts økologiske manifest eller «testamente» er blitt trukket sterkt fram av EF-tilhengerne. Motstanderne har påpekt at Mansholts intensjoner er stikk i strid med Romatraktatens målsettinger.

Nå viser det seg at Mansholt heller ikke har særlig støtte for sine synspunkter i Kommisjonskretser i Bryssel. I et memorandum om saken advarer en av Kommisjonens visepresidenter, Raymond Barre mot «overdrivelse og dramatisering av miljøvernproblemer».

Barre er mannen som har ansvaret for økonomiske, finansielle og pengepolitiske saker. Han hevder at forurensningene teknisk sett lett kan bekjempes, hvis man bare har penger og politisk vilje og henviser til resultater som er oppnådd i Themsen og i Pittsburgh, USA. Barre

er heller ikke absolutt pessimist når det gjelder beskatningen av jordas energiresurser.

Økonomisk vekst for å løse miljøvernproblemer.

Barre mener at for å løse presserende sosiale problemer og miljøvernproblemer i EF-landene trenger vi økonomisk vekst. Denne tankegang er helt i tråd med den norske regjering, slik denne kommer fram i markedsmeldingen. Folkebevegelsens motmelding skisserer et annet syn på disse tingene.

Også andre framtrepende medlemmer av Kommisjonen har gått imot Mansholt. Altiro Spinelli, hovedansvarlig for industri- og miljøvernaker (!) har advart mot forslaget.

Belgieren Albert Coppé har nylig framhevet at «økonomisk vekst må fortsatt være et fullverdig mål for Felleskapets politikk». Coppé har hovedansvaret for løsningen av de sosialpolitiske oppgaver i EF.

Nils Johan Rud:

Ingen kulturprotokoll

Har noen etterlyst en kulturprotokoll? Jeg har ikke sett et ord i informasjonene fra noen kulturavtale, ikke en eneste Bryssel- autorisert linje om at våre nasjonale kultursubsidieringer er avtalesikret — nei, vi kan ikke så mye som fortolke fransk derom.

Så er det sannsynlig at det ikke finnes noen kulturprotokoll, det kan ikke ha vært noe problem å anføre blant våre værharde og provinsielle problemer. Regjering og Storting har da heller ikke europeisert noen av sine forhandlere som særautoritet i nasjonal bystmelk.

Likevel er det dem blant oss som engster seg for at vi skal forgå i vår egen folklore, vi som har hatt så mange store europeere på vårt folkemåls grunn: en Vinje, en Garborg, er Duun, en Vesaas — hvis vi ikke kommer med i Bryssel-assuransen. Det store Europa vil bli lukket og stengt for et Nei-Norge. Vi vil ikke lenger få lov til å bli inspirert av de europeiske åndsstrømmingene, påstår de.

Det er en akademisk nød vi har hatt lenge her i landet. Kunsten, diktningen — den av vår selvvirksomhet, den fra vårt eget indre, har ikke hatt stort å grue for av europeisk interesse siden Hamsun, Undset, Bojer, Gulbrandsen. Strømmingene utenfra har blåst oss ned. Den

internasjonale kulturindustri makter ikke små folk, små språk, små bladdisponenter og små forleggere måle seg med, og da heller ikke vår skapende potens. Bare ved juletider er det litt igjen av den gamle folkeleik.

Ja, vi kjenner da disse strømmingene for ånd og fantasi, for sinnslivet. Norsk har nå i en årrekke vært minoritetsspråk på vårt eget kulturmarked, det må ha statsstøtte for enhver ytelse.

Vårt kulturliv har forlenget sitt fellesmarked uten noen Romatraktat. Men skal vi ha noen høyere verdier utenfra, av den slags, av strømminger for aka-

demisk nød, må vi subsidiere oss selv. Kulturfondet er raust der også. Vi har ikke rentabelt marked for annet enn forbrukskultur.

Så det er saktens på tide å bli kvitt bryet, og utlegget, med vår egen desperate avl av hva som kan kalles åndskultur, denne utkantvirksomhet i Supermarked-Europa, som jordbruk og fiskerier, småindustri og landhandler.

Det var ikke verdt en protokoll noe av det.

Strømmingene fra superkulturen vil befri Ja-Norge for denne vår provinsialisme.

«Takk for at De ringte»

«Det europeiske jernbanenet er vel utbygd. Innenfor det nye EF-området finnes det over 100.000 km jernbaner. Med tog kan man praktisk talt nå alle plasser av betydning i Europa — havner, industrier og foretak. Jernbanen innenfor EF preges av rask teknisk utvikling, særskilt når det gjelder transporter av containere og enhetslaster.

Hvis Norge blir medlem av EF, vil trolig togplaner kunne integreres ytterligere, tallet på direkte godstariffer økes, reisingen av nye terminaler følger i et felles mønster osv. Alt vil bidra til å stimulere bruken av

jernbaner i Norge, særlig gods-transportene til og fra EF-landene. Dette vil bidra til å minske trafikken på våre veier, redusere trafikkulykkene og luftforurensninger.

Takk for at De ringte.»

Denne analyse av jernbanens stilling ved en eventuell norsk EF-tilslutning er avskrift fra «Ja til EF»s automatiske telefonsvarer. Analysen er foretatt av professor i økonomi ved Norges Handelshøyskole, tidligere formann i Bergen Høyre og fast Dagbladspaltist, Arnjot Strømme Svendsen.

Det har ikke lyktes oss å få samferdselsministerens bekræftelse på denne sensasjonelle melding. Fra vanligvis pålitelige kilder opplyses det imidlertid at en harmonisering av sporvidden ikke vil by på vesentlige problemer.

Det er ikke bare bruken av jernbane som vil bli stimulert ved norsk medlemskap i EF.

I en samtale med Høyres Pressebyrå sier redaktør Bjørn Storberget i Postverket at «post fra Norge til EF-land vil gå raskere hvis vi blir EF-medlem».

Og han tilføyer: «Vi vil som en selvsagt ting kunne beholde våre egne frimerker.»

EEC-NYTT

Redaktør: JOHN LAGER

Redaksjonssekretær: PER ØIVIND NIELSEN

Redaksjonskomité: Torstein Eckhoff, Trond Hegna,

Ove Larsen og Ivar Sekne

Katastrofeteorien faller

Når unionstilhengerne ikke får folket med på det som saken gjelder — en europeisk storstat med fritt spill for kapitalen — så griper de til utenforliggende argumenter. De spiller på frykt. Sikkerhetspolitikken hentes fram med militær presisjon av Høyres amatørstrateger. Norge kommer i drift, heter det, vi sklir mot øst. Så ender det hele i en debatt østenfor sol og vestenfor måne, der selv Venstres Helge Seip nærmest blir politisk blå i sin rolle som bekymret grensevakt.

La oss i ro se litt på realitetene bak de militære øvelser i Stortinget og i massemedia.

Dersom norsk sikkerhet kommer i fare ved å stå utenfor EF, hvordan kan da regjeringen våge å la lille Danmark bestemme om vi skal bli EF-medlem eller ikke? For det har jo regjeringen gjort, både statsministeren og utenriksministeren har erklært at går ikke Danmark inn, skal heller ikke vi inn. Danmarks medlemskap var også en forutsetning for Stortingets vedtak om forhandlinger. Dersom danskene ikke går inn, er vår sikkerhet altså ikke i fare, våre bedrifter vil ikke stagnere, arbeiderne blir ikke arbeidsløse, vi blir ikke kulturelt isolert. Alle katastrofeteorier faller.

Stortingsmelding nr. 50, som er regjeringens samlede vurdering av Norges forhold til EF, legger overhodet ingen vekt på de sikkerhetspolitiske sider ved saken. Dette er også i tråd med det syn som statsminister Bratteli ga uttrykk for i Stortinget den 21. januar i år: «Jeg vil for min del si at i den grad det i Europa bygges ut et samarbeid som konsoliderer og gir vekstvilkår i denne demokratiske del av verden, øker også sikkerheten i den samme region. Men ut over det ser jeg for min del ingen grunn til å trekke noen direkte sammenheng mellom sikkerhetspolitikken og de spørsmål vi nå har til behandling.» (EF-saken — våre uthevelser.)

Som en kuriositet minner vi også om at formannen for «Ja til EF», tidligere statsråd Reidar Carlsen, nærmest latterliggjorde dem som trakk sikkerhetspolitikken inn i EF-debatten. Jeg vil karakterisere dette som tøv, sa Carlsen.

I rekken av dårlige argumenter for medlemskap synes vi derfor at dette med sikkerheten inntar en jumbo-plass. Vi kan bare beklage at en del ellers sindige mennesker har latt seg forlede til å ta «geværet» i bruk. La de mørkeblå være alene om denslags agitasjon, hentet fram fra de mørkeste kroker i det politiske liv.

Skamløst

«Noe av den hardeste motstand mot norsk EF-medlemskap er å finne innenfor skipsbyggingsindustrien.» Med denne sanne påstand åpnet redaktør Per Brunvand en lederartikkel i Rogalands Avis. Og han fortsetter, mer interessant: «Det kan ha flere grunner, men vi tror en vesentlig årsak er de uklarheter som har vært omkring EF-medlemskapets virkninger nettopp for denne industrien. Her må ikke minst verftslederne påta seg mye av skylden.» (Uthevet av oss.) Redaktør Brunvand kan så fortelle at dette er i ferd med å endre seg, og han uttrykker sin store glede over at direktørene på skipsverftene nå har satt fart i den

politiske påvirkning av sine arbeidere.

Med en viss blyghet har vi fulgt den voksende forelskelsen mellom Arbeiderpartiets og Høyres presse. Med redaktør Brunvands lederartikkel har forholdet antatt skamløse former. Aldri før har man vel opplevet at en arbeiderpartiavis refser bedriftslederne for unnskyldighet i det politiske press på sine arbeidere og roser dem når de med økonomiske trusler prøver å tvinge de ansatte inn på sin egen politiske linje.

Samtidig spreller gamle Aftenposten av fryd over at LOs og Arbeiderpartiets toppledelse setter organisasjon og penger inn i unionskampen. Det er i sannhet en merkelig tid vi lever i.

KLIPP UT

SEND INN

Dersom De ønsker å bli medlem i FOLKEBEVEGELSEN —

vennligst send oss medlemskontingenten, minimum kr. 10,—, over postgiro eller bankgiro. Vær vennlig og notér «medlemskap» e. l. på giroblanketten og fyll ut og send oss denne slippet eller en lapp med tilsvarende opplysninger.

Navn:

Adresse:

Postnummer og poststed:

Kommune:

FOLKEBEVEGELSEN

MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET

Postboks 515 - Sentrum - Oslo 1 - Postgiro 20 86 69

Bankgiro 8200.01.36065

Kvinnen taper på medlemskap

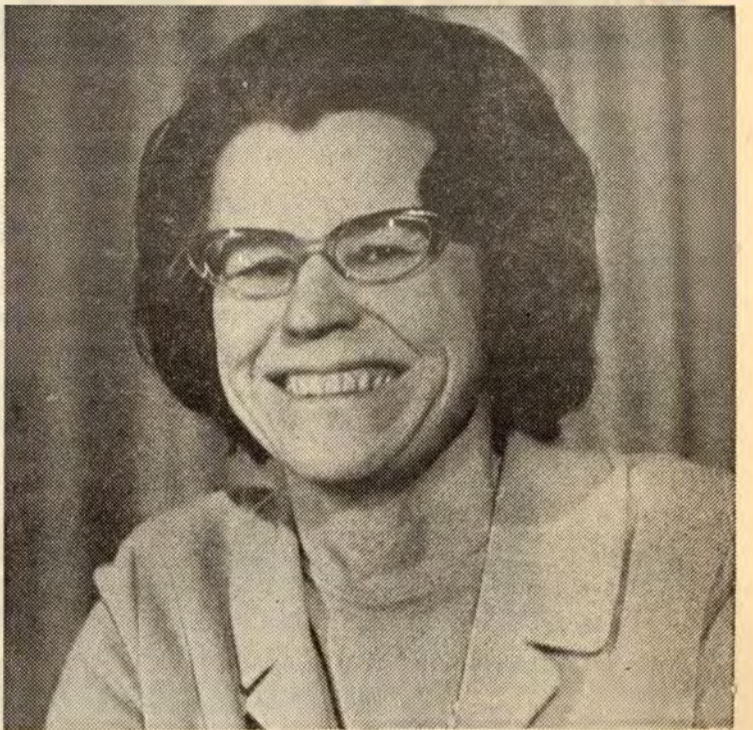
◆ Fullt medlemskap i EEC innebærer å oppgi norsk selvråderett langt utover det som er nødvendig for internasjonalt samarbeid. Ja, på lengre sikt kan den sterke blokkdannelsen i EF være skadelig for utviklingen av et globalt samarbeid der Norge har sin fremste oppgave.

◆ Det er sterkt tvilsomt om fullt medlemskap vil være økonomisk best for Norge. Med forbehold i de internasjonale konjunkturer som alle er underlagt er vi sikret en jevn utvikling av levestandarden uavhengig av fullt medlemskap.

◆ EF-medlemskap vil medføre sterkere sentralisering og økte sosiale problemer, noe som særlig vil ramme de svakere grupper, f.eks. kvinnene. Kvinnene er interessert i størst mulig grad av selv å kunne bestemme en sosialt rettferdig fordeling av godene.

◆ På avgjørende punkter er det stor forskjell i holdningen til kvinnenes problemer og kvinnenes stilling på kontinentet og i Norge.

◆ Kvinnenes organisasjoner har ingen plass i EF og få kvinner er med i beslutningsprosessen der. EF's sentrale organer er dominert av menn.

EF dominert av menn

På mange hold forsøker man å bagatellisere betydningen av EF-medlemskap på norske kvinners stilling. Jeg mener det er all grunn til å se alvorlig på dette spørsmålet og kan ikke være enig med dem som sidestiller kvinnenes interesser med frimerkesamlerens, slik det faktisk har vært gjort fra ellers viktig tilhengerhold.

Det er formann i Norske Kvinners Nasjonalråd, Birgit Wiig, som bl.a. uttaler dette i et intervju med «Nationen».

Næringsøkonomiske argumenter for holder ikke

Selvsagt mener jeg ikke at man skal ta standpunkt i denne viktige saken utelukkende på grunnlag av kvinnenes interesser.

Alle må foreta en bred samfunnsmessig vurdering og jo lenger jeg har beskjeftiget meg med denne saken og jo lenger debatten har vart, er jeg blitt mer og mer overbevist om at de næringsøkonomiske argumenter som først ble kjørt fram for medlemskap ikke holder. Ulempe ved den frie kapitalbevegelse overskygger etter mitt syn fordelene ved bortfall av tollsatsene. Tollsatsene vil for øvrig falle bort også ved en frihandelsordning.

At jordbruk og fiske blir skadelidende er vel også hevet over tvil, at Norge får ytterst beskjedne innflytelse innenfor EF, regner jeg med.

Forskjellig holdning til kvinnen

Jeg har i de siste årene hatt nær kontakt med vest-europæiske kvinneorganisasjoner og har sett hvilken forskjell det er på

kvinnenes stilling og holdningen til kvinnene her i Skandinavia og på kontinentet. Skandinaviske kvinner står i en helt annen stilling i samfunnet enn i landene lenger sør.

Når man f.eks. i Nederland, Belgia og Tyskland opplever en hel del antikverte bestemmelser som f.eks. at belgiske kvinner må ha mannens tillatelse til å ta seg arbeid, er også det uttrykk for en holdning.

Kommer vi med i EF, blir det så mange hensyn å ta ved samordning av økonomien osv., og jeg tror ikke vi kvinner står sterkt nok til å komme så høyt opp på prioritetslisten da.

Vi vil oppleve at stedet hvor beslutninger treffes rykker enda lenger bort fra oss. Våre nyvunne posisjoner f.eks. i kommune-

styrene vil dermed miste mye av sin betydning.

De svakeste blir de tapende

Jeg tror, sier Birgit Wiig, at et medlemskap i EF's økonomiske system vil være med å bryte ned mye av det norske kvinner har kjempet for gjennom årene. Mye av ideen bak vår deltakelse i styre og stell er jo at vi skal skape et bedre samfunn med mer menneskelighet og trivsel. Det er nettopp sentralisering og maktkonsentrasjon i de store enheter, effektivitetsjaget — det som kjennetegner EF — vi har forsøkt å motarbeide.

I et slikt samfunn er det den friske, sterke som trekker av med gevinsten. De som ikke er

så konkurransedyktige, kvinnene, de handikappede, pendlerne, de mange innflytterne i drabantbyene, de svake i samfunnet, kan ikke følge med i jaget. — Vi trenger en sterk styringsrett over samfunnsøkonomien for å kunne ivareta interessene for de svakest stilte.

Kvinnenes arbeidsplasser trues først

EF-landene har hele tiden holdt en større arbeidsløshet enn vi har eller kunne tenke oss å gjøre. I stedet importerer de tredjelands arbeidskraft som i praksis fører til å holde lønnsnivået nede, og som skaper store sosiale problemer både for de

land som sender fra seg og de som mottar denne arbeidskraften. Denne arbeidskraftimporten har bl.a. også ført til at klyften mellom høyt- og lavtlønte er større i disse landene. Og de som utgjør de lavtlønte gruppene, er for en stor del kvinner. Det er også kvinnenes arbeidsplasser som først kommer i fare ved truende arbeidsløshet.

— Når så mange gifte kvinner i disse landene er ute i arbeidslivet, kommer det dessverre ikke av at forholdene er lagt så godt til rette for dem, men at familienes økonomiske problemer, bl.a. svært dyre boliger, gjør at de tvinges ut enten de vil eller ikke, sier Birgit Wiig.

Ministerrådet avgjør

— EF-domstolen kan i høyden gi Norge medhold i at prissubsidier kan brukes hvis Rådet bestemmer det, men domstolen kan ikke selv gi Norge rett til å bruke dem eller pålegge Rådet å tillate dem. For jordbruksprotokollen overlater til Rådet, ikke til Norge, å avgjøre hvilken form for støtte som skal brukes for å sikre vårt høye melkekonsum. Norge kan ikke velge prissubsidier uten at Rådet først har sagt ja. Tolkningstvilen gjelder bare om Rådet overhodet kan si ja. Det er her tekstene på forskjellige språk er blitt ulike. Men selv om Rådet eller domstolen finner at Rådet kan si ja, har Rådet ingen plikt til det. Andre tiltak som passer bedre med EF-prinsippene kan tenkes å bli satt istedet.

— Hva har vi da egentlig rett til?

— Som Jens Haugland skal

ha sagt, har vi egentlig bare sikret oss retten til å konsumere like mye melk som før. Midlene til å realisere denne retten fastsettes av EF.

FOTO MOT EF

Folkebevegelsens arrangementer har hittil vært behørig dekket av profesjonelle fotografer. Men nå vil vi gjerne komme i kontakt med de mange fotoamatører som har tatt bilder av vår virksomhet rundt om i landet. Vi deler ut to priser, én for sort/hvitt og én for farger/slides. Prisene blir litografier av Torstein Rittun og Hans Norman Dahl.

De som vil være med — og det håper vi blir mange — kan sende sine utvalgte fotos til Folkebevegelsen, Boks 515, Sentrum, Oslo 1. Husk endelig å skrive nøyaktig navn og adresse og beskrivelse av bildet.

Hvor er norske forfattere?

Av Bjørn Skundberg

Hvor nordmenn samles — når foredragsholderen har punktert på vei til møtet, — når debatten har gått i stå, — når kaffepausen kommer for enn beregnet — — hva gjør man da?

Jo, da synger selv nordmenn.

Mangler sangbøker så er «Millom bakkar og berg» den selvskrevene redning. Det er bare dette dikt hvor fler i forsamlingen kan mer enn et vers. Når en drar, går det brukbart.

Seig som sirup er sangen, men teksten, — hvilken kvalitet!

— Millom bakkar og berg utmed havet

heve nordmannen fenget sin heim,

der han sjølv heve tufterne gravet

og sett sjølv sine hus uppaa delm.

For mer enn 100 år siden foretok Ivar Aasen sine forskerferder rundt om i landet. Han laget vers og fortolket nasjonens dypeste vesen. Idag bør disse skatter brukes av de som ønsker at vi fortsatt skal ha vår selvråderett og at det er vi selv som skal bygge landet. For tilhengere av EEC, kan det neppe finnes verre nidviser.

— Han saag ut paa dei steinutte strender,

det var ingen, som der hadde bygt.

«Lat oss rydja og byggja oss grender,

og so eiga me rudningen trygt».

.. Slik skrev Ivar Aasen. Hvor er idag de norske forfatterne. Bjørnebo leter etter en anledning for å krangle med en riksadvokat, — som om det i Norge idag er andre saker enn EEC som har krav på hans penn.

Den lille mann blir mindre om vi kommer med i EEC, — hvor er Borgen.

Hvor er Andre Bjerke. Språkets nyanser har noe med EEC-saken å gjøre. Hva betyr ordet i Brussels protokoller og hvordan skal det oversettes for å bli best mulig salgbart her hjemme. Hvem skal fortelle Treholt at «hadelandsk» og «le langue française» kort sagt ikke lar seg forene.

«Ja til EF» rykker frem med symboler. Speiderhilsen med gal fingerbruk. Har man sett emblemet brukt som bensinreklame? Dette europrofetenes pek, — hvor latterlig det er når det brukes på biler i billigere prisklasse enn Mercedes.

Tall og tabeller. Man står mülles over den uverdige diskusjon om vårt lands grenser i relasjon til forhåpninger om fortjeneste av et ukjent antall solvpenger.

Hvor er våre forfattere?

Aldri har de i dette århundre hatt en bedre anledning til å rykke ut i forsvar av mennesket, den lille mann og vår livsform.

EEC - nytt

Utgitt av Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet.

Postboks 515 Sentrum — Oslo 1.

Tlf. 33 20 12 — 33 22 06

Utkommer hver 14. dag.

Trykt i A/S Dagbladets trykkeri.

Vinner vi, Hans Borgen?

— Når ikke den bastante overvekten i presse, massemedia, næringsorganisasjoner, regjering osv. har klart å snu folke-meningen hittil, er det lite sannsynlig at de klarer å «valse ned motstanden» i de måneder som står igjen.

Folkebevegelsens renommé og respektabilitet er styrket ganske vesentlig i de siste

måneder på tross av all skremselspropagandaen.

Det er Folkebevegelsens formann Hans Borgen, som sier dette i en samtale EEC-NYTT har hatt med ham om motstandens stilling og utsiktene foran folkeavstemningen. Borgen er optimist, men understreker samtidig sterkt at forutsetningen for seier 25. september er en fortsatt

sterk innsats av Folkebevegelsens over 100 000 medlemmer.

— Jeg er imponert over det arbeidet som er gjort til nå på lokalplanet av våre tillitsmenn. Men skal vi klare å møte de veldige ressurser EF-tilhengerne nå sprøyter inn, må medlemstallet økes ytterligere og enda flere aktiveres.

tyngden i EF-motstanden øker stadig.

— Hva er Folkebevegelsens «hemmelige våpen»?

— Oppslutningen fra alle lag av folket, fra alle yrker og alle kanter av landet, den glød og entusiasme som de menige med-

lemmer og framfor alt organisasjonens tillitsmenn viser. Der har vi et fortrinn framfor tilhengerne. De har noen få som kjører hardt opp. Men de står ofte i en særstilling, i politiske eller økonomiske posisjoner, eller er direkte engasjert på romslig økonomisk grunnlag.

- Ja, vi vinner

— Har tilhengerne flere skremsler på lager?

— Det ser ut som de har slitt ut de fleste. Både truslene om arbeidsplassene, sikkerhetspolitikken og forsøkene på å kriminalisere Folkebevegelsen har vist seg å ha mindre effekt enn tilhengerne vel regnet med. Slike argumenter har ofte slått tilbake på dem selv.

Noen maler fortsatt på «fare for arbeidsplassene», «dårligere levestandard», altså økonomiske argumenter. Men det ser ut til at de fleste EF-tilhengere har innsett svakheten ved disse og i stedet kjører uten skrupler på de politiske sider: «Vi blir isolert», «vi må være med der beslutningene tas» osv. Og særlig de sikkerhetspolitiske som: «Vi kommer i drift», «bryter med etterkrigstidens utenrikspolitiske linje» o.l.

Dette er nye argumenter som ikke ble nevnt inntil for kort tid siden. I 1962 ble det politiske samarbeidet avvist i forbindelse med EF. Det var ikke snakk om noen politisk union eller forbundsstat.

— Nå har de snudd om. Nå hevder Frydenlund, Seip og Cappelen kategorisk at det er nødvendig med sterke overnasjonale organer innen EF, og at det er i vår interesse å avgi suverenitet til disse. Det ser ut som de må ta i bruk selvmotsigende argumenter i mangel av saklige.

Når det gjelder sikkerhetspolitikken, avslørte Cappelen dialog med Vårvik hulheten i tilhengers «argumentasjon». Kommer ikke Danmark inn, skulle vi da være prisgitt alle de farer tilhengerne malte i stortingsdebatten.

Jeg tror norske velgere har såpass sans at de gjennomskuer slik hulhet.

Kabinettspørsmål kompromitterer folkeavstemningen

— Kabinettspørsmålet?

— Det er helt utilstedeleg å utnytte spekulasjoner om situasjonen etter folkeavstemningen som press på velgerne. Regjeringen som lanserte folkeavstemningen, har bedt folket om råd. I dag sier en del politikere at om ikke Ap-regjeringen får det råd den ønsker, må den gå. Dette er jo meningsløst. Folkeavstemningen endrer jo ikke sammensetningen i Stortinget. Det politiske mønster som danner grunnlag for regje-

ringsdannelsen, er uendret. Regjeringen får holde seg til partikonstellasjonene og resultatet av stortingsvalg.

Det vil kompromittere avstemningen i høst hvis kabinettspørsmålet blir trukket inn. Folkeavstemningen vil i så fall få langt mindre tyngde og gyldighet.

En kan kanskje ha lov til å vente at Bratteli holder en ren linje her. Men da bør han stoppe karer som Guttorm Hansen, Ronald Bye og andre som kjører en «hard» linje i regjeringsspørsmålet. Ellers vil det bli skapt en bresje i respekten for folkeavstemningen.

Styrket kontakt med Stortinget

— Situasjonen på Stortinget?

— Vi kom pent gjennom stortingsdebatten i juni. Dessuten har vi nå styrket kontakten med samtlige partiers motstandsgrupper i Stortinget. Representanter for disse er valgt inn i Folkebevegelsens råd. Vi har også alle ungdomsorganisasjoner, unntatt Unge Høyre, med oss. Motstanden blant bønder, småbrukere og fiskere er overveldende, og avstemningene rundt om på arbeidsplassene viser samme tendens. Bredden og

«Gå en tur for EF»

VEKT PÅ TVERRPOLITIKKEN

— Folkebevegelsen har i hele sitt arbeid lagt vekt på det tverrpolitiske og på nøktern informasjon og opptreden. Vi er blitt beskyldt for usaldighet i visse sammenhenger, men en objektiv vurdering vil vise at beskyldningene er dårlig fundert, selv om det vel ikke kan unngås at det blant over 100 000 medlemmer kan bli brukt ett og annet argument som er mindre holdbart.

— Kampanjeplaner i sluttfasen?

— Folk er i ferd med å bli overført med skriftlig påvirkning i brosjyrer og pressen. Tilhengerpressen er overfylt med velformede innlegg som dels slår hverandre i hjel. Jeg tror ikke dette har noen særlig innflytelse. Vi risikerer ikke samme overdosering. Vi har ikke den pressen. Men jeg tror den regelmessige motstandspressen vi har skapt, som tusener av mennesker bringer rundt til husstandene, er av stor betydning.

ER DU I TVIL — STEM NEI!

— Det er den enkeltes kraf-tinnsats i sluttkampen som blir avgjørende. Spre våre aviser og brosjyrer. Sett merke på jakkeslag og bil. Snakk med alle kjente om EF. Det er blant tvilerne avgjørelsen kan falle. Den personlige tillit og overbevisning teller mye.

Vi kan ikke komme ut igjen av EF, men skulle det norske folk ønske det, kan vi saktens gå inn seinere. Så er du i tvil, stem nei! Sier Hans Borgen.